

Chương 28

KIM LONG KIỂM KHÁCH THỊNH VĂN TỬ

Thiết Cốt Cái hỏi:

– Chưa bàn tới mục đích của lão đệ vội, hãy nói chuyện trước mắt. Lão đệ cùng Thượng Quan mỗ mới gặp nhau một lần. Từ giọng nói đến cử chỉ đều lạ hoắc. Dù có thay đổi khuôn mặt, nhưng còn phương diện khác thì mô phỏng thế nào được?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Đối với người khác quả là một vấn đề nan giải, nhưng đương sự một bên là Hậu cái tám nút ở Cái Bang, một bên là Lãng Đãng công tử uy danh hiển hách. Tại hạ đã tính trong thời gian hai ngày chúng ta có dư sức làm xong.

Thiết Cốt Cái nói:

– Thượng Quan mỗ vẫn không nghĩ ra được hành động này hay ho ở chỗ nào.

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Tại hạ cũng vậy, chưa nhận thấy cái hại ở đâu.

Thiết Cốt Cái hỏi:

– Trước hết Thượng Quan mỗ không hiểu lão đệ sau khi đội lốt ta rồi, còn thủ đoạn nào khác để chống lại bọn ma đầu kia?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Đó là công việc của tại hạ, các hạ bất tất phải quan tâm. Ở đây tại hạ chỉ nhắc các hạ bất cứ hoàn cảnh nào, tại hạ cũng không để cho Cái Bang phải mất mặt.

Thiết Cốt Cái lại nói:

– Hai là lão đệ đã biết Thượng Quan mỗ uống thuốc tán công của họ rồi, dù còn mười mấy ngày, ta cũng chẳng khác nào một phế nhân...

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

– Sau đây hai ngày các hạ có cơ hội dời khỏi bí cốc, rồi trong bảy ngày các hạ có thể tới Kỳ Sĩ Bảo.

Thiết Cốt Cái ngăn người ra không biết nói gì.

Hồi lâu y ấp úng hỏi:

– Ở đây lấy đâu ra được thuốc dịch dung?

Lệnh Hồ Bình nở nụ cười thần bí đáp:

– Các hạ cứ yên tâm. Trong mình bản công tử đầy đủ bách bảo. Lúc vào hang

chúng không xục tìm trong mình là đại thất sách. Tại hạ vừa nói có cả Toái Trung Mạt (thuốc làm trụi râu).

o O o

Hai bữa sau vào lúc xế chiều, Hoa Kiếm Diêm La về tới tổng đàn Long Hồ Bang. Thiết Cốt Cái biến thành Thần Đàn Tử quả nhiên đang đêm được phóng thích. Y giữ đúng lời Lệnh Hồ Bình dặn bảo ra khỏi nhà lao giả vờ buồn bã, lúc nào đầu cũng cúi xuống.

Hoa Kiếm Diêm La giả vờ làm oai làm phước giáo huấn một hồi. Sáng sớm hôm sau sai người bí mật đưa ra khỏi bí cốc, mượn tiếng đoái công chuộc tội trở về phân đà điều tra vụ mất vàng.

Bên này Lệnh Hồ Bình biến thành Thiết Cốt Cái tiếp tục bị cầm tù ở lao thất số 7.

Đổi phòng giam, phương diện ẩm thực được ưu đãi cũng bị thủ tiêu. Chàng chỉ còn ăn cơm trắng canh rau. Sau hai bữa chàng không tài nào nuốt được.

Bây giờ chàng mới biết đệ tử Cái Bang đáng phục là ở chỗ này. Thiết Cốt Cái Thượng Quan Thụ Nhân ăn uống như vậy hơn một tháng liền mà không thốt ra nửa lời oán hận. Còn chàng nhất định không chịu nổi. Chàng nhất quyết chấm dứt ở đây. Quản lao phòng này là hộ pháp họ Tôn đưa bữa cơm thứ ba vào. Lệnh Hồ Bình đá văng thùng cơm đi rồi trở tay bảo hấn:

– Dem ra đi.

Thần Đàn Tử được phóng thích ra khỏi nhà ngục, nhiệm vụ của Chu hộ pháp cũng cáo chung. Hộ pháp họ Tôn không được một lời tử tế. Hấn cười lạt khịt mũi hỏi:

– Vậy ông bạn muốn ăn gì?

Lệnh Hồ Bình bắt chước khẩu âm Thiết Cốt Cái nói dần từng tiếng:

– Thang toán, Phong kê, Phỉ hoàng, Lộc bộ, nửa cân rượu Phần và một vị anh thư xinh đẹp, biết điều.

Tôn hộ pháp sửng sốt một chút rồi ngửa mặt lên trời cười rộ:

Hấn cười chán rồi hỏi móc:

– Còn gì nữa không?

Lệnh Hồ Bình lạnh lùng đáp:

– Còn gì lát nữa ta sẽ cho hay.

Tôn hộ pháp dường như rất tức cười. Hấn xách hai cái thùng lên rồi còn gật đầu nói:

– Hay lắm, hay lắm! Ông bạn hãy chờ nghe.

Hắn ra khỏi lao thất chừng nửa giờ, trong đường hầm đột nhiên vang lên những tiếng bước chân nhộn nhịp dần dần đi tới.

Lệnh Hồ Bình vẫn thản nhiên, nhắm mắt lại ngồi tựa góc tường, dường như đang nghĩ chuyện gì.

Cửa phòng lao mở ra. Người vào đầu tiên vẫn là Hắc y hộ pháp họ Tôn nhưng tay hắn cầm thêm một cây đèn.

Theo sau là hai đại hán áo xám, một người bưng một khay gỗ lớn sơn son. Trên khay đặt đĩa chén và bình rượu. Trên khay thứ hai là bốn đĩa đồ ăn sắp đặt rất ngay ngắn. Chính là bốn món Lệnh Hồ Bình đã chỉ định: Thang toán, Phong kê, Phỉ hoàng, Lộc bộ.

Phía sau hai đại hán, hai ả tỳ nữ áo xanh nâng đỡ một người đẹp mình mặc áo tía cúi đầu xuống gót sen thoăn thoắt đi vào.

Lệnh Hồ Bình vẫn ngồi yên không lộ vẻ ngạc nhiên, tựa hồ chàng đã biết trước bọn ma đầu sẽ đưa đủ những thứ mà chàng đòi hỏi.

Tôn hộ pháp ra chiều bẽn lẽn. Hắn chỉ huy bọn người đi theo đặt rượu thịt xuống rồi đứng một bên hắng giọng không ngớt. Hắn muốn nói mà không biết nói gì.

Lệnh Hồ Bình ngừng đầu lên hỏi:

– Các người còn đứng đây làm chi?

Câu hỏi này thật bất lịch sự, Tôn hộ pháp lại tưởng chừng như sắc lệnh ân xá. Hắn dạ một tiếng xoay mình dẫn hai đại hán áo xám đi ra.

Lệnh Hồ Bình lại nhìn hai ả nữ tỳ áo xanh. Hai ả này tâm cơ mau lẹ. Chúng nhìn chàng chúc câu vạn phúc rồi rón rén trở gót đi ngay.

Lệnh Hồ Bình chờ cho tiếng bước chân Tôn hộ pháp, hai đại hán và hai nữ tỳ đi xa rồi, trong phòng chỉ còn lại một mình và Tử y lệ nhân, mới chụp lấy hồ rượu uống liền mấy hớp rồi nhìn thị gật đầu nói:

– Cô hãy ngồi xuống bên ta.

Hai giờ sau, Tử y lệ nhân ra khỏi giam thất số 7. Không hiểu thị vì thẹn thùng hay vì uống nhiều rượu mà mặt đỏ hồng. Tà áo cùng mái tóc cũng xốc xếch.

Thị mới ra tới đường hẻm thì một lão già tay cầm rọc tẩu, mặt đầy thờ thịch, lông mày chổi xể, mặt tựa nhạc đồng, mình mặc cẩm bào, ngăn thị lại.

Lão già mặt mũi xấu xa mà mập ú chính là Hoa Kiếm Diêm La Tế Phụ Cối.

Lão khẽ hỏi:

– Câu chuyện ra làm sao?

Tử y lệ nhân mặt càng đỏ hơn cúi gằm mặt xuống lý nhí đáp:

– Hấn... hấn không có... chắc vì hấn uống nhiều rượu.

Hoa Kiếm Diêm La chau mày hỏi:

– Không phải lão phu hỏi người chuyện đó, chỉ biết lúc hấn uống rượu có buồn bã không?

Tử y lệ nhân hiều lằm càng đỏ mặt hơn. Sau một lúc thì mới đáp:

– Hấn bảo...

Hoa Kiếm Diêm La nóng nảy giục:

– Hấn bảo sao?

Tử y lệ nhân đáp:

– Hấn bảo nô gia chuyển lời lên lão nhân gia. Hấn có ba điều kiện, lão nhân gia có y theo, hấn mới chịu xét lại những điều kiện yêu cầu mà bản bang đưa ra ngay buổi đầu.

Hoa Kiếm Diêm La “Ủa” lên một tiếng hỏi:

– Ba điều kiện gì?

Tử y lệ nhân đáp:

– Một là phải ba tháng nữa hãy xử lý bang chúa của hấn. Có thể đệ tử trong bang mới khỏi hoài nghi. Hai là sau khi Cái Bang sát nhập Long Hồ Bang, danh nghĩa độc lập đối ngoại vẫn phải duy trì, không thì hấn chẳng thể kềm chế được cục diện. Đệ tử Cái Bang nhân số đông, hạng người cương ngạnh không phải ít, cần hành động từ từ mới được. Ba là hiệp nghị đạt thành rồi, bản bang phải dành chức phó bang chúa cho hấn. Hấn dứt điểm ở ba điều kiện này quyết không nhượng bộ và xin lão nhân gia trình lên banh chúa rồi trả lời hấn.

Hoa Kiếm Diêm La trầm ngâm nói:

– Hai điều trên còn hợp tình hợp lý không thành vấn đề, nhưng chức phó bang chúa thì lão phu e rằng không được.

Tử y lệ nhân hỏi:

– Lão nhân gia không tiện tác chủ, sao không xin bang chúa quyết định?

Hoa Kiếm Diêm La nhẵn mặt đáp:

– Nếu bang chúa ở trong hang thì còn nói gì nữa?

Tử y lệ nhân ngạc nhiên hỏi:

– Bang chúa ở Trường An đã về hôm qua rồi kia mà?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

– Sáng sớm hôm nay lão lại đi Khai Phong.

Tử y lệ nhân hỏi:

– Sao lão nhân gia không bàn với mấy vị trưởng lão coi?

Hoa Kiểm Diêm La không nói nữa. Địa vị của trưởng lão tuy còn ở trên Cẩm y hộ pháp, nhưng Hoa Kiểm Diêm La chẳng coi vào đâu.

Lão ngẫm nghĩ một lúc rồi ngừng đầu lên hỏi:

– Hắn có hạn trong thời hạn bao lâu phải trả lời không?

Tử y lệ nhân lắc đầu đáp:

– Không.

Hoa Kiểm Diêm La hỏi:

– Lúc người ra về hắn còn nói gì nữa không?

Tử y lệ nhân đáp:

– Hắn say quá. Tỳ nữ nhân lúc hắn ngủ say rồi mới ra đây.

Hoa Kiểm Diêm La gật đầu nói:

– Hay lắm! Vụ này lão phu sẽ có cách châm chước mà hành động. Người bảo bọn a đầu mang hai cái giường cùng đệm vào rồi người ở trong đó bầu bạn với hắn. Lát nữa hắn tỉnh dậy không chừng...

Tử y lệ nhân hai má đỏ hồng khẽ dạ một tiếng rồi lật đật ra cửa.

Lệnh Hồ Bình tỉnh giấc thấy cửa nhà lao mở rồi. Trong phòng đã kê hai cái giường và chăn đệm mới, bất giác trên môi chàng thoáng qua một nụ cười.

Chàng lay gọi Tử y lệ nhân tỉnh dậy hỏi:

– Ta dặn cô điều chi cô đã báo cáo chưa?

Tử y lệ nhân vội ngồi dậy đáp:

– Báo cáo rồi.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

– Tể phụ lão hộ pháp có chỉ thị gì không?

Tử y lệ nhân vuốt mái tóc tựa vào bên chàng đáp:

– Lão hộ pháp bảo bang chúa không ở nhà nhưng lão nhận thấy ba điều kiện đó không thành vấn đề. Xin các hạ cứ yên tâm. Bên ngoài đang xúc tiến, các hạ có uống rượu không?

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

– Hay lắm!

Tử y lệ nhân ra ngoài dặn Tôn hộ pháp cho người đem rượu thịt vào.

Lệnh Hồ Bình cười thầm, vì một tên tù phạm trước kia là Thiết Cốt Cái nếm đủ mùi đau khổ mà nay chàng được đãi ngộ như bậc thượng tôn, hưởng thụ rượu ngon, gái đẹp.

Hôm sau Hoa Kiếm Diêm La Tể Phụ Cối đưa hai vị hộ pháp áo vàng vào lao thất số 7 đón tiếp Lệnh Hồ Bình ra ngoài.

Trong hai vị Huỳnh y hộ pháp thì một vị đã xuất hiện ở Dương phủ và ở Thư phủ tại Đồng Quan. Lão chính Thượng Nguyên Dương chuyên sử cây Lượng Thiên Xích.

Vì Thiết Cốt Cái Thượng Quan Thụ Nhân đã nói ở trong tổng đàn Long Hồ Bang này chỉ biết một mình Hoa Kiếm Diêm La, ngoài ra chẳng quen ai, nên chàng lơ đãng như chưa gặp vị Huỳnh y hộ pháp này bao giờ.

Hoa Kiếm Diêm La vừa thấy mặt đã đưa cho chàng một viên thuốc màu đen.

Lệnh Hồ Bình đón lấy rồi khẽ bóp cho viên thuốc nát nhừ. Chàng lại ngửa cổ làm bộ bỏ viên thuốc vào miệng. Hoa Kiếm Diêm La và hai tên Huỳnh y hộ pháp đều bị bưng mắt.

Lệnh Hồ Bình lúc này có thể nhân khi bất ý hạ ba tên ma đầu một cách dễ dàng nhưng chàng nghĩ tới phải mất công khó nhọc chưa chắc đã ra khỏi cốc nên đành nhẫn nại.

Hoa Kiếm Diêm La chẳng đề phòng chi hết mời chàng vào ngồi trong đại sảnh. Ở đây đã bày tiệc rượu.

Lệnh Hồ Bình chỉ khiêm nhượng một chút rồi ngồi xuống chủ vị. Ai nấy ngồi vào chỗ ngồi. Một bọn thiếu nữ tiến ra múa hát. Cuộc hội yến bắt đầu khai diễn.

Rượu đã được ba tuần, Lệnh Hồ Bình ngừng đầu lên khẽ hắng dặng một tiếng hỏi:

– Thượng Quan mỗ đã đề nghị ba điều kiện...

Hoa Kiếm Diêm La trong bụng đã sẵn có chủ kiến gật đầu đáp ngay:

– Ba điều kiện của lão đệ đưa ra, lão phu đã mổ xẻ rất kỹ, nhận thấy không có chỗ nào quá đáng, nên quyết định đại diện tể bang tiếp thụ hoàn toàn. Nếu lão đệ còn có điều kiện gì khác cứ nói ra. Nay chúng ta là người một nhà bất tất phải úy kỵ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Bang chúa không ở nhà ư?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

– Hôm qua lão nhân gia đi Khai Phong có việc.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Về vấn đề liên quan đến địa vị phó bang chúa, các vị lão hộ pháp tính xem quý bang chúa về rồi có điều gì trở ngại không?

Hoa Kiểm Diêm La đáp:

– Lão đệ ở địa vị Hậu cái tám nút trong Cái Bang thì đảm nhiệm chức phó bang chúa bản bang sau khi hai bang hợp nhất là điều danh chính ngôn thuận, lại rất hợp tình hợp lý. Tệ bang chúa là người thông hiểu thế cô dĩ nhiên tính bề lợi hại. Xin lão đệ yên tâm về vấn đề này.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Vậy bây giờ Thượng Quan mỗ có thể ra khỏi bí cốc?

Hoa Kiểm Diêm La đáp:

– Cái đó lão đệ cứ tự hỏi mình là được. Sau khi ra khỏi hang rồi, về những chi tiết nhỏ mọn lão đệ đã dự tính chưa?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Chi tiết liên quan đến phương diện nào?

Hoa Kiểm Diêm La đáp:

– Tỷ dụ có người hỏi hơn tháng nay lão đệ đi đâu thì lão đệ chuẩn bị đối đáp ra sao?

Lệnh Hồ Bình ngơ ngác ngập ngừng đáp:

– Cái... đó...

Hoa Kiểm Diêm La mỉm cười ngắt lời:

– Bốn vị trưởng lão ở quý bang phụ trách việc giữ an toàn cho Hậu cái. Bọn họ gặp lão đệ chắc hỏi điều đó ngay.

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ một lúc rồi ngừng đầu lên hỏi lại:

– Theo ý lão đệ pháp nếu họ hỏi đến điểm này thì Thượng Quan mỗ nên đáp thế nào cho phải?

Hoa Kiểm Diêm La đáp:

– Bịa ra một thiên cổ sự rất kín đáo.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Bịa đặt thiên cổ sự như thế nào?

Hoa Kiểm Diêm La đáp:

– Lão đệ có thể nói hôm ấy ở bến Phong Lăng đột nhiên bị hai nhân vật che mặt tập kích bất thành linh, vô tình không kịp đề phòng bị đả thương, may gặp chưởng môn phái Hoa Sơn...

Lệnh Hồ Bình ngơ ngác ngắt lời:

– Như vậy không được.

Hoa Kiếm Diêm La cười hỏi:

– Sao lại không được?

Lệnh Hồ Bình chau mày đáp:

– Bốn vị trưởng lão mà biết Thượng Quan mỗi lần này bị tai nạn không chết vì được chưởng môn phái Hoa Sơn tiếp cứu, tất sinh vô số chi tiết. Thế nào cũng phải người lên Hoa Sơn tạ ơn, sự việc sẽ bị lòi đuôi.

Hoa Kiếm Diêm La lắc đầu nói:

– Lão phu dám đảm bảo vụ này vĩnh viễn không bị phanh phui.

Lệnh Hồ Bình toát mồ hôi hỏi:

– Sao lão hộ pháp dám nắm chắc như vậy?

Hoa Kiếm Diêm La lại cười đáp:

– Cái đó dễ lắm. Vì lão đệ bị thương mới lênh đênh đường cần có người đưa mà người phụ trách đưa lão đệ về chính là chưởng môn phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Bình ngạc nhiên, nhưng rồi chàng hiểu ý Cẩm y hộ pháp ngay.

Chàng ngừng đầu lên chớp mắt hỏi lại:

– Ai sẽ hóa trang làm chưởng môn phái Hoa Sơn?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

– Một vị Huỳnh y hộ pháp mới gia nhập bản bang.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Cách xưng hô vị Huỳnh y hộ pháp này thế nào?

Hoa Kiếm Diêm La đáp:

– Y là Thịnh Văn Tu, ngoại hiệu Kim Long Kiếm Khách.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Lão hộ pháp đừng nói giỡn.

Hoa Kiếm Diêm La hỏi:

– Ai nói giỡn đâu?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Kim Long Kiếm Khách Thịnh Văn Tu là danh hiệu chưởng môn phái Hoa Sơn, dĩ nhiên Thượng Quan mỗi biết rồi. Bây giờ lão nhân gia ở đâu?

Hoa Kiếm Diêm La cười rộ trở vào Huỳnh y hộ pháp ngồi bên cạnh Thượng Nguyên Dương hỏi:

– Lão đệ coi lại xem vị này là ai?

Vị Huỳnh y hộ pháp kia tủm tủm cười từ từ đưa tay lên bỏ tấm mặt nạ ra.

Lệnh Hồ Bình quay sang nhìn không khỏi ngẩn người. Vì lão này hiển nhiên là Kim Long Kiếm Khách Thịnh Văn Tu, chủồng môn trong tám phái lớn.

Lệnh Hồ Bình không ngờ nhân vật khí tiết như chủồng môn phái Hoa Sơn cũng đầu hàng tổ chức tà ma này.

Chàng ngẩn người ra một lúc rồi cố ý thở dài đáp:

– Thượng Quan mỗ mà biết sớm vụ này thì cũng chẳng kiên trì đến ngày nay để chịu khổ hơn tháng trời. Thật là oan uổng...

Mấy câu này chàng nói rất đặc thể.

Kim Long Kiếm Khách nghe thấy khoan khoái trong lòng, Hoa Kiếm Diêm La càng cao hứng. Lão tự nhủ:

– Vị Hậu cái tám nút này chắc là chịu phục lắm rồi.

Bữa tiệc hôm nay lúc đầu tuy nhạt nhẽo, nhưng lúc kết thúc bầu không khí rất cởi mở.

Yến tiệc xong, Hoa Kiếm Diêm La nhận thấy vụ này không nên chậm trễ liền sai người chuẩn bị đôi ngựa, thân hành tiễn đưa Lệnh Hồ Bình và Kim Long Kiếm Khách ra khỏi bí cốc.

Sau khi lên đường Lệnh Hồ Bình đã định theo kế hoạch hành động. Trước hết là phải giải quyết Kim Long Kiếm Khách đi ở bên mình rồi phóng ngựa chạy đến tổng đà Cái Bang báo cáo về những sự việc đã trải qua ở Ma Quật. Một mặt thông tri cho phái Hoa Sơn, một mặt chuẩn bị tùy cơ ứng biến. Nhưng chàng nghĩ lại nhận ra không ổn, vì chàng đối với vụ Kim Long Kiếm Khách cam bẽ truy lục vẫn chưa hết dạ hoài nghi. Nếu Kim Long Kiếm Khách cũng hoài bão một mục đích như mình há chẳng giết lầm người tử tế? Chàng cần phải thám thính cho rõ ngọn ngành.

Tối hôm ấy hai người trọ trong khách điểm, vì trời rét lạnh, cùng nhau uống chút rượu trước khi đi ngủ.

Lệnh Hồ Bình hỏi hột .

– Thịnh huynh nhập bang bao lâu rồi?

Kim Long Kiếm Khách nhắm tính một chút rồi đáp:

– Đại khái hơn một năm.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

– Từ ngày Thịnh gia nhập bản bang đã gặp bang chúa mấy lần rồi?

Kim Long Kiếm Khách lắc đầu đáp:

– Chưa từng gặp lần nào.

Lệnh Hồ Bình ngơ ngác hỏi:

– Thịnh huynh không nói giỡn chứ?

Kim Long Kiếm Khách đáp:

– Cái đó có chi là lạ. Trong tổng đàn cả bọn Huỳnh y hộ pháp cũng phần nhiều chưa được gặp đại bang chúa.

Lệnh Hồ Bình nghe giọng Kim Long Kiếm Khách có ý không vui. Chàng sinh dạ hoài nghi, cho là nếu đoán không lầm thì Kim Long Kiếm Khách quy thuận bang này tất có điều uẩn khúc khôn bề thổ lộ.

Chàng liền “Ừ” một tiếng chăm chú nhìn lão hỏi:

– Vậy theo nhận xét của Thịnh huynh có phải vì bang chúa quá tự cao, hay vì tướng mạo y không tiện để người ngó thấy? Còn lẽ nữa là một tên Huỳnh y hộ pháp không đáng được để bang chúa quan tâm đến?

Kim Long Kiếm Khách cười lạt đáp:

– Trước nay Thịnh mõ chưa từng nghĩ tới những vấn đề này.

Lệnh Hồ Bình rất đổi hoài nghi hỏi:

– Thế thì...

Chàng toan hỏi thế thì một vị Kim Long Kiếm Khách đang ở địa vị chưởng môn phái lớn sao lại cam tâm quy thuận để làm một tên Huỳnh y hộ pháp.

Nhưng chàng nghĩ lại rồi không nói nữa.

Kim Long Kiếm Khách cười khanh khách một tiếng đáp:

– Thịnh mõ hoàn toàn vì lời hứa. Vả lại đừng nói một tên Huỳnh y hộ pháp mà có đến làm bang chúa, tình thực Thịnh mõ cũng không ham.

Lệnh Hồ Bình không nhịn được hỏi:

– Tại sao Thịnh huynh lại hứa lời với họ.

Kim Long Kiếm Khách nghiêng răng đáp:

– Vì trong ba năm chúng sẽ tiêu diệt Kỳ Sĩ Bảo.

Lệnh Hồ Bình càng ngạc nhiên. Chàng không ngờ chưởng môn phái Hoa Sơn lại nói câu này.

Theo chỗ chàng biết thì Kỳ Sĩ Bảo và tám môn phái lớn trước nay vẫn hòa mục với nhau, chưa từng có chuyện xích mích. Kỳ Sĩ Bảo hết sức bảo vệ những người cô quả đơn độc, trừ diệt bọn hung ác, trị chứng nan y, tuyên dương nghĩa cử. Tôn chỉ này được các phái hoan nghênh.

Nói tóm lại, tôn chỉ của Kỳ Sĩ Bảo cũng là tôn chỉ của các phái lớn. Ôn huệ với

nhau thì có, làm gì xảy chuyện oán trách?

Thế mà nay chưởng môn phái Hoa Sơn tựa hồ có mối thù chẳng đội trời chung với Kỳ Sĩ Bảo mới thật là kỳ.

Lệnh Hồ Bình còn đang ngơ ngác thì Kim Long Kiếm Khách lại nói tiếp:

– Thịnh mỗ hành đạo giang hồ từ ngày mười tám tuổi. Đến nay hai mươi lăm năm làm chưởng môn phái Hoa Sơn. Mười năm trước đây danh hiệu Kim Long Kiếm Khách trên chốn giang hồ ai cũng biết đến...

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

– Sự thực là như vậy. Ngày trước Mã Thừa Võ đại hiệp ở Bắc Mang, hai mươi tám tuổi làm chưởng môn đã được võ lâm truyền tụng. Thịnh huynh chấp chưởng phái Hoa Sơn lại còn trẻ hơn Mã đại hiệp mấy năm.

o O o